

Aleg. 161.

Sprawozdanie

komisyi budżetowej o przedłożeniach Wydziału krajowego co do sposobu użycia pozostałości kasowej z roku 1891 tudzież w przedmiocie zmiany roku budżetowego.

Wysoki Sejmie!

Zamknięcie rachunków funduszu krajowego w ściślejszem tego słowa znaczeniu, przez komisję budżetową zbadane i przez Wysoki Sejm do wiadomości przyjęte, wykazuje przewyżkę dochodów nad wydatkami w kwocie 237.486 zł.

Idąc za dotychczasową praktyką, podług której zarówno kredyt na pokrycie niedoboru roku rachunkowego jak i ewentualnie zwyżkę dochodów, czyli pozostałość z rachunków wstawiono do budżetu, którego uchwalenie następowało po zatwierdzeniu zamknięcia rachunkowego, należałoby wykazaną powyżej pozostałość wstawić do preliminarza na rok 1894, ponieważ budżet na rok 1893 już jest uchwalony.

Wydział krajowy jednak takiego wniosku nie czyni, odstępuje więc tym razem od dotychczasowej praktyki a sprawę użycia pozostałości kasowej z roku 1891 łączy Wydział krajowy z wnioskiem zmiany roku budżetowego.

Już w roku 1890 Wydział krajowy przedłożył Wysokiemu Sejmowi wnioski, zmierzające do zmiany roku budżetowego w tym kierunku, iżby asygnacje na rachunek każdego roku mogły być wydawane tylko po koniec lutego, a zrealizowane po koniec marca roku następnego, podczas gdy obecnie asygnuje się po koniec marca, a realizuje po koniec czerwca. Rok budżetowy zamiast obecnych 18 obejmowałby tylko 15 miesięcy. W sprawozdaniu swoim o tem przedłożeniu Wydziału krajowego komisya budżetowa uznała wprawdzie, że propouowana przez Wydział krajowy reforma zdołałaby przyspieszyć zamknięcia rachunków, pobudzić energię organów podwładnych Wydziału krajowego i ułatwić obrachunki ze Skarbem państwa. Ze względu jednak, że zmiana roku budżetowego pociąga za sobą nie faktyczny wprawdzie, ale rachunkowy ubytek dochodów w jednym roku, a mianowicie o tę kwotę, która w miesiącach kwietniu, maju i czerwcu wpływa do kasy krajowej na rachunek zaległości z roku poprzedniego, komisya budżetowa nie doradzała przyjęcia już teraz tej reformy, a zalecała odroczenie jej do czasu, kiedy finanse kraju zniosą łatwiej jednorazowy rachunkowy ubytek. Wysoki Sejm przychylił się wówczas do tego zdania.

Lecz już w roku 1892, zdając sprawę z zamknięcia rachunków za rok 1890, komisya budżetowa, zwracając uwagę na konieczną potrzebę przyspieszenia zamknięć rachunkowych, oświadczyła, że jeżeli temu stoi na przeszkodzie dotychczasowa praktyka zamykania roku budżetowego z końcem czerwca roku następnego, to rzeczą będzie Wydziału krajowego zbadać zachodzące okoliczności i wnioski w tej sprawie Sejmowi przedłożyć.

Na tej podstawie Wydział krajowy ponawia swój wniosek z r. 1890 o zmianę roku budżetowego. Zmiana ta polega na skróceniu roku budżetowego o 3 miesiące, (to jest o miesiące Kwiecień, Maj i Czerwiec roku następnego) i spowoduje w tym roku, w którym będzie wyko-

nana, zmniejszenie dochodów z dodatków do podatków o całą tę kwotę, jakaby na rachunek tego roku wpłynęła w tych trzech miesiącach roku następnego. Według zestawienia opartego na zamknięciach rachunkowych wpłynęły w tych trzech miesiącach, o które rok budżetowy ma być skróconym następujące kwoty na rachunek roku poprzedniego: w r. 1890 na rachunek z r. 1889 kwota 252.689 zł., w r. 1891 na rachunek z r. 1890 kwota 309.547 zł., a w. 1892 na rachunek z r. 1891 kwota 295.052 zł., przeciętnie więc 285.763 zł. W ten sposób gdyby przeprowadzono proponowaną zmianę, a nie uchwalono żadnego na to pokrycia, rok ten, w którym ta zmiana zostanie dokonana, zamkniętoby niepotrzebnie dość znacznym niedoborem.

Aby uniknąć tej ewentualności, Wydział krajowy proponuje, aby na pokrycie tego rachunkowego niedoboru użyć pozostałości kasowej z roku 1891 w kwocie 237.486 zł.

W sprawozdaniu swoim z dnia 9. grudnia 1892 proponuje Wydział krajowy, aby zmiana roku budżetowego to jest skrócenie go o 3 miesiące weszło w życie już z rokiem budżetowym 1892 i w konsekwencji wnosi zarazem, aby zwykłą rachunków z roku 1891 przenieść na rok 1892. Wydział krajowy, uchwalając te wnioski, sądził, że jak to było zapowiadane, zwołanie Wysokiego Sejmu na dokończenie sesji rozpoczętej we wrześniu 1892 nastąpi na styczeń, a najpóźniej na luty r. b., kiedy zatem oba te wnioski były mogły być wykonane przed zamknięciem asygnat na rok budżetowy 1892. Skoro jednak zwołanie sesji sejmowej przeciągnęło się do kwietnia, uchwały ewentualne Wysokiego Sejmu na podstawie powyższych wniosków byłyby już niewykonalne, ponieważ skrócenie roku budżetowego 1892 jest już obecnie niemożliwym.

Okoliczność ta jednak nie osłabiła w niczem ważności powodów i argumentów przemawiających za konieczną potrzebą rychłej ile możności zmiany roku budżetowego i dlatego Wydział krajowy w dodatkowym sprawozdaniu z dnia 24. lutego b. r. wychodząc z założenia, że pozostałość z rachunków z r. 1891, najsnadziej w ten sposób użytą być może, ażeby nią pokryć rachunkowy ubytek z dodatków do podatków w tym roku, w którym po raz pierwszy nastąpi zmiana roku budżetowego, wnosi, aby termin wykonania wniosków odnoszących się do użycia pozostałości z r. 1891 i do zmiany roku budżetowego przenieść na rok budżetowy 1893.

Nadmienić przytem należy, że Wydział krajowy we wniosku swoim pozostawia nietknięty rok budżetowy funduszu szkolnego krajowego, który o wykonaniu uchwały sejmowej z dnia 11. stycznia 1888 w porozumieniu z c. k. Radą szkolną ostatecznie uregulowany został.

Opierając się na powyższym wywodzie i w uwzględnieniu okoliczności, że proponowana zmiana roku budżetowego umożliwi Wydziałowi krajowemu przedkładanie zamknięć rachunkowych w miesiącu wrześniu każdego roku, na co wobec przeprowadzonej konwersyi długów indemnizacyjnych i spodziewanych w ciągu szeregu lat nadwyżek kasowych, szczególniejszą należy zwracać uwagę, — Komisya budżetowa wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Pozostałości z rachunków roku 1891 w kwocie 237.486 złr. przenosi się na rachunek roku 1893 i wstawia się ją dodatkowo w budżet tegoż roku jako rubr. I poz. 1 dochodów.
2. Od roku budżetowego 1893 począwszy asygnacje na rachunek każdego roku budżetowego mają być wydawane po koniec lutego a zrealizowane po koniec marca roku następnego.

Lwów dnia 2. Maja 1893.

Zastępca przewodniczącego:

Stanisław Badeni w. r.

Sprawozdawca:

Dr. B. Goldman w. r.